

довічного ув'язнення та виключає потенційну можливість амністії.

Також, необхідно виокремити негативні риси смертної кари, як найтяжчого виду покарання. При засудженні особи до страти завжди існує вірогідність помилки суду і незаконного засудження. Реалізація смертної кари суперечить міжнародним правовим нормам та загальним принципам міжнародного права. В науці кримінального права зазначено, що смертна кара породжує дегуманізацію в суспільстві та сприяє соціальній нерівності, зневазі до людського життя, та суперечить релігійним нормам.

Проаналізувавши позитивні і негативні риси даного виду покарання зазначимо, що смертна кара за особливо тяжкі злочини перед людством і державою – це перевірений історією засіб самозахисту суспільства проти порушення умов його нормального існування. Даний вид покарання слугує як метод регулювання суспільних відносин і має попереджувальний характер. Оскільки злочинність має багатосторонній і неоднозначний, який зумовлений низкою причин, то й заходи боротьби з нею повинні бути також комплексними.

Література

1. ВузЛіб. Смертна кара як вид покарання в країнах Європи: законодавче оформлення та практичне застосування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vuzlib.com/content/view/2284/73/>

2. Смертна кара в минулому і сьогодні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua-referat.com>

3. Малєїна М.Н. Особисті немайнові права громадян: поняття, реалізація, захист / М.Н. Малєїна. – М.: МЗ Пресс, 2001 р. – 242 с.

4. Малько А.В. Смертна кара як правове обмеження / В.А Малько // Держава і право. – К., 2016. – № 1. – 129 с.

УДК 341.49 (043.2)

Насіров Н., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Лихова С.Я., д.ю.н., професор

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ НОРМИ І ПРИРОДНІ ПРАВА ЛЮДИНИ

Позитивне право і природне право – це два взаємопов'язаних і в той же час протилежних феномени. В різні періоди розвитку різних держав співвідношення між цими правами було неоднаковим, змінювалося. Сьогодні Конституція України проголошує нашу державу правовою і це вимагає, щоб її правова система була підпорядкована захисту природних прав людини. Розглянемо наприклад, що вважається об'єктом такого

злочину як вбивство. Безумовно, кожен зразу ж відповість – життя людини як її природне право, яке не може бути обмежене, яке є невід’ємним, притаманним людині від народження.

А тепер слід замислитися над тим, хто дає людині право на життя? Якщо людина народжується мертвою, то це вже не людина, і Кримінальний кодекс не бере цей об’єкт під свою охорону – немає людини, немає права. Вважаю, що вираз «право на життя» є дещо некоректним, адже життя слід розглядати як невід’ємну ознаку людини, і ставити це право в один ряд із такими правами, як наприклад, виборче право, яке явно залежить від волі законодавця навряд чи правильно.

Основним фундаментальним правом людини є право на життя – сьогодні це сприймається як аксіома. Але давайте поглянемо, чи дійсно воно є таким абсолютним і невід’ємним, як його хочуть представити прибічники школи природного права.

По-перше, це право знайшло своє закріплення в численних нормативних актах, починаючи із Загальної декларації ООН 1948 р. і закінчуючи законодавством практично всіх країн світу. Саме це є свідченням його нормативного характеру, і, таким чином, право на життя повністю відповідає визначенню, яке дається правовій нормі з точки зору позитивної школи права.

По-друге, чи дійсно воно є невід’ємним – тут необхідно згадати, що смертна кара в Україні була скасована тільки в 1999 році і то під тиском Ради Європи, під загрозою припинення членства нашої країни в цьому впливовому міждержавному об’єднанні. Україна поступилася і замість смертної кари передбачила ще більш нелюдське і жорстоке покарання – довічне позбавлення волі. І це в той час, коли декларується принцип, що всі люди народжуються вільними і рівними, і їх права є невід’ємними. Хто може відповісти на питання, що важливіше для людини – життя чи свобода? Адже в основних міжнародних документах мова йде про те, що в окремих випадках свободу можна обмежити, а в кримінальному законі мова йде про повне позбавлення людини її невід’ємного права на свободу. Тому невід’ємність цього права досить відносна, а довічне позбавлення волі також є не обмеженням, а позбавленням природного права.

По-третє, за законодавством нашої країни людина не може розпоряджатися життям іншої людини. За це вона несе покарання як за вбивство. Але питання полягає в тому, що людина не може розпоряджатися і власним життям, якщо вести мову не про грішне і нецивілізоване самогубство, а про законну і гуманну евтаназію. В Україні евтаназія є синонімом умисного вбивства.

По-четверте, розпоряджатися правом на життя людина не може, хоча суть природного права складається саме із того, що людина сама вирішує свою долю, а розпоряджатися життям іншої людини, якщо розуміти термін «людина» в широкому плані, а в розумінні позиції природного

права, може – тут мова вже йде про аборти і про штучне запліднення. А це вже галузь суворо регламентована законом і ні про які природні права мова не йде, тут все залежить від нормативного регулювання.

На мою думку, природні права – це ті, які не можуть бути і не повинні бути врегульовані законодавством. Вони є нечисленими, вони не породжують обов'язків, держава їх не гарантує і не охороняє, адже вони не входять в механізм правового регулювання. Люди самі вирішують, як їм вчиняти в тому чи іншому випадку. Але, якщо прийнято невірне рішення і особі нанесено шкоду, то звернутися за допомогою до держави людина не може, адже те, що порушене, це не право, воно не закріплене в нормативному акті, за поведінку учасників таких відносин відповідають вони самі.

Як висновок, хотілося б наголосити на відомій кожному юристу сентенції – *dura lex, sed lex* (закон суворий, але це закон). Проблема полягає не в тому, щоб з'ясувати, що в нас закладене природою, а що державою, а в тому, щоб те, що закладене природою або дане від Бога гарантувалося і захищалося державою від порушень. В ідеалі – будь-який закон справедливий, якщо він захищає людину і її інтереси.

УДК 343.13 (043.2)

Овчар А.С., студентка,
Інститут кримінальної юстиції,
Національний університет «Одеська юридична академія», м. Одеса
Науковий керівник: Степаненко А.С., асистент

СТАНДАРТ ДОКАЗУВАННЯ «ОБГРУНТОВАНА ПІДОЗРА» В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Вітчизняний кримінальний процес все більше наповнюється положеннями, які формалізують пізнавальну діяльність слідчого, прокурора і суду. Законодавець йде шляхом завчасного визначення стандартів доказування, що дає йому можливість моделювати основні вектори кримінально-процесуальної політики, не дозволяючи професійним суб'єктам процесу в повній мірі реалізовувати свободу внутрішнього переконання. Важливим завданням стандартизації кримінального правосуддя виступає також необхідність приведення практики застосування Кримінального процесуального кодексу до «спільного знаменника» – «розробка єдиного підходу відповідних суб'єктів кримінального судочинства до розуміння достатності доказів для прийняття найважливіших рішень у кримінальній справі, що і є стандартом доказування» [2, с. 106].

Стандартом доказування є модель процесуального доказування, в якій